

Rutes pel Priorat: el pantà de Margalef

Després de tants laments que hem hagut d'entomar per la provincialitat de la ciutat de Lleida, haurem de convindre que Lleida i les viles del seu voltant tenen un notable avantatge: en qüestió de només una hora escassa de cotxe, un ciutadà inquiet pot plantar-se cap al nord, al Montsec, aspre i solitari; cap a sol ixent, d'una banda, a les muntanyes de Prades, plenes de boscos de roures i castanyers, i, d'altra banda, cap al Priorat, al Montsant, la vall del silenci, com deia l'eslògan publicitari.

Viure a Lleida, doncs, té certs avantatges sempre que hom sigui capaç de sortir de les roderes habituals. Val la pena de dir-ho amb totes les lletres de motlle perquè no ens acabi de corcar el provincianisme.

Així que, ara que l'explosió primaveral és plena de flor i fulla nova, encara podeu anar al Priorat, on s'estan produint canvis a marxes forçades. Al pantà de Margalef, anant per la carretera de la Granadella i Bellaguarda, hi estan construint un camí de pessebre pensat per a turistes de diumenge a la tarda. El camí destrossa les cames perquè hi preval l'estètica naïf a l'eficàcia: un camí per ser caminat vol ser pla, o com a molt ondulat, i, en cap cas, no ha de tenir duríssims esglaons fets amb travesses de vies de tren. El resultat és que el camí de pessebre et trinxa els genolls. És un camí boniquet però ineficaç. Figura que seguint-lo, després d'una bona caminada, et pot dur al barranc de Fra Guerau, un dels llocs més recòndits de la Catalunya interior, i que tots voldríem que ho continués sent, i acaba a Ulldemolins, una excursió per a caminadors bregats, però.

Però el pantà de Margalef conté tots els ingredients per passar una diada familiar de diumenge de primavera tot esbargint-se per caminar, endur-se els fills per estirar les cames, visitar la cova de la Taberna i jugar pel riu Montsant o, si fa més calor, practicar piragüisme al pantà d'aïres

vagament marítics: pins i roca, com una Costa Brava de l'interior. O, si de cas, els més bons gurmets poden estar-se en taules de pedra i fer un pícnic, o, per dir-ho elegantment, *une déjeuner sur l'herbe*. O encara poden atansar-se a la fonda de Margalef, on poden degustar el vi del país, fort, vermellós i aspre, i unes costelles a la brasa.

Els caminadors pertinaços poden enfilar-se per la cova de la Taberna, profunda i estreta, sempre que tinguin el gust exquisit de no estampar-hi cap grafit ni cap expansió de la pròpia ximpleria. També poden entrar en una balma o avenc, on l'aigua de les tempestes s'hi sol abraonar amb violència i estrèpit, i, ara, amb mesos sense pluja, és buida i espectral.

El Montsant té una aspror seca i rabiosa però encanta. Alguns hi han vist una mirada mística, d'altres hi poden entrellucar una vida antiga i difícil. La mostra més clara d'aquest viure antic i costerut és la seguida d'espones que faixen les serres d'oliveres o ametllers. La muralla xinesa dels catalans és aquesta llargada d'espones en els llocs més inversemblants. O també les esglésies que destaquen a l'horitzó, esveltes, com Bellaguarda, o de fàbrica grossa i desproporcionada, com Ulldemolins, o dreta com un espàrrec, com ara a la Vilella alta. Viure bé és també moure's, sentir-se circular la sang bombejada per un pobre cor que ha d'exercitar-se.

ANDREU LONCÀ

EL SEGRE

26-3-00

Andreu Loncà

